

מסכת נגעים

פרק יב

א. כל הבתים מטמאין בנגעים, חוץ משל נכרים. הלוקח בתים מן הנכרים, יראו בתחלה. בית עגל, בית טריגון, בית הבנוי בספינה או באסקריא, על ארבע קורות, אינו מטמא בנגעים. ואם היה מרבע, אפלו על ארבעה עמודים, מטמא:

ב. בית שאחד מצדדיו מחפה בשיש, אחד בסלע, ואחד בלבנים, ואחד בעפר, טהור. בית שלא היו בו אבנים ועצים ועפר ונראה בו נגע ואחר כך הביאו בו אבנים ועצים ועפר, טהור. וכן כגד שלא ארג בו שלש על שלש ונראה בו נגע ואחר כך ארג בו שלש על שלש, טהור. אין הבית מטמא בנגעים עד שיהא בו אבנים ועצים ועפר:

ג. וכמה אבנים יהיו בו. רבי ישמעאל אומר, ארבע. רבי עקיבא אומר, שמונה. שהיה רבי ישמעאל אומר, עד שייראה כשני גריסין על שתי אבנים או על אבן אחת. רבי עקיבא אומר, עד שייראה

כְּשֶׁנִּי גְרִיסִין עַל שְׁתֵּי אַבְנִים, לֹא עַל אֶבֶן אַחַת. רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עַד שֶׁיֵּרָאָה כְּשֶׁנִּי גְרִיסִין עַל שְׁתֵּי אַבְנִים בְּשְׁנֵי כְּתָלִים בְּזוּיָת, אָרְכוֹ כְּשֶׁנִּי גְרִיסִין וְרַחְבּוֹ כַּגָּרִיס:

ד. עֲצִים, כְּדִי לְתֵן תַּחַת הַשְּׁקוּף. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדִי לַעֲשׂוֹת סִנְדֵּל לְאַחֲרֵי הַשְּׁקוּף. עֶפֶר, כְּדִי לְתֵן בֵּין פְּצִים לְחֻבְרוֹ. קִירוֹת הָאֲבוֹס, וְקִירוֹת הַמְּחֻצָּה, אֵינָן מִטְּמְאִין בַּנִּגְעִים. יְרוּשָׁלַּיִם וְחוּצָהּ לָאֶרֶץ, אֵינָן מִטְּמְאִין בַּנִּגְעִים:

ה. כִּי־צַד רְאִית הַבֵּית. וְכֹא אֲשֶׁר לוֹ הַבֵּית וְהִגִּיד לַפֶּהָן לֵאמֹר כִּנְגַע נִרְאָה לִי בַּבֵּית (וִיקְרָא יֵד). אֲפֹלוֹ תִלְמִיד חָכָם וְיֹדֵעַ שֶׁהוּא נִגַּע וְדָאִי, לֹא יִגְזֹר וְיֹאמַר נִגַּע נִרְאָה לִי בַּבֵּית, אֲלֵא כִנְגַע נִרְאָה לִי בַּבֵּית. וְצֹוֹה הַפֶּהָן וּפְנֵי אֶת הַבֵּית (בְּטָרָם יָבֹא הַפֶּהָן לְרֹאוֹת אֶת הַנִּגַּע וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבֵּית וְאַחֲרֵי כֵן יָבֹא הַפֶּהָן לְרֹאוֹת אֶת הַבֵּית) (שם), וְאֲפֹלוֹ חֲבִילֵי עֲצִים, וְאֲפֹלוֹ חֲבִילֵי קָנִים, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, עֶסֶק הוּא לִפְנֵי. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, וְכִי מָה מִטְמֵא לוֹ. אִם תֹּאמַר, כָּלִי עֲצִיו וּבִגְדִיו וּמִתְכוּתָיו, מִטְבִּילָן וְהֵן טְהוּרִים. עַל מָה חֲסָה הַתּוֹרָה. עַל כָּלִי חֲרָסוֹ וְעַל פִּכּוֹ וְעַל טְפִיו. אִם כֹּךָ חֲסָה הַתּוֹרָה עַל מָמוֹנוֹ הַבְּזוּי, קַל וְחֹמֶר עַל מָמוֹנוֹ הַחֲבִיב. אִם כֹּךָ עַל מָמוֹנוֹ, קַל וְחֹמֶר עַל נַפְשׁ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו. אִם כֹּךָ עַל נֶשֶׁל רָשָׁע, קַל וְחֹמֶר עַל נֶשֶׁל צַדִּיק:

ו. אינו הולך לתוך ביתו ומסגיר, ולא בתוך הבית שהנגע בתוכו ומסגיר, אלא עומד על פתח הבית שהנגע בתוכו ומסגיר, שנאמר (ויקרא יד), ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים. ובא בסוף השבוע וראה אם פשה, וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית (שם). אינו נוטל אבנים מצד זה ומביא לצד זה, ולא עפר מצד זה ומביא לצד זה, ולא סיד מכל מקום. אינו מביא לא אחת תחת שתיים ולא שתיים תחת אחת, אלא מביא שתיים תחת שתיים, תחת שלש, תחת ארבע. מפאן אמרו, אוי לרשע אוי לשכנו, שניהן חולצין, שניהן קוצעין, שניהן מביאין את האבנים. אבל הוא לבדו מביא את העפר, שנאמר (שם), ועפר אחר יקח וטח את הבית, אין חברו מטפל עמו בטיחה:

ז. בא בסוף שבוע וראה, אם חזר, ונתן את הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא (שם). הפסיון הסמוך, כל שהוא. והרחוק, כגרים. והחוזר בבתים, כשני גריסין:

